

ved min Nærværelse i Holland, at Administrationen — bortset fra, at de tidligere nævnte Forsendelser blev besørget gratis — pr. Konto androg en 3—4 Gylden. Jeg ved ikke, om man her administrerer lige saa dyrt som i Holland, men lad os sige en 3—4 Kr. Der har været Henvendelser, der gik ud paa, at vi skulde have Postgirokonto for Skatteopkrævning. Lad os nu tænke os om et Øjeblik. Vi har 25 000 Konti paa Aalborg Amtstue. Med en Bekostning af en 3—4 Kr. pr. Konto vilde det blive over 100 000 Kr. alene til Administration for denne Amtstues Vedkommende. Vi vilde da være oppe paa over det dobbelte af, hvad Amtstuen koster i Lønninger, Husleje, o. s. v. Og saa vil man endnu bilde sig ind, at det er et billigt System. Det er ganske forkert; det er ikke et billigt, men et dyrt System.

Ordføreren (Pitzner): Naar mit Parti i Finansudvalget i sin Tid gik imod den her foreslaaede Ordning, var det ikke, fordi man havde noget imod Girosystemet, men vi fandt det uøkonomisk at anvende den gamle Møntbygning saaledes og ofre 180 000—190 000 Kr. til Indretning af Bygningen for Postgiro. Det ærede Medlem Hr. Blang har Ret i, at der, da man i sin Tid debatterede Spørgsmaalet om Bygningen af en ny Mønt, fordi det hævdedes, at der ikke kunde udføres tilstrækkeligt Arbejde i den gamle, blev henvist til, at det drejede sig om en meget værdifuld Grund, ved hvis Salg der kunde indvindes Beløb, som i høj Grad vilde bidrage til at formindske Udgifterne ved den nye Møntbygning. Naar vi fra konservativ Side gik imod, at der indrettedes Postgiro i den gamle Møntbygning, vil jeg gentage, at det var, fordi Landmandsbanken i Laksegade havde et Lokale, som der var al mulig Sandsynlighed for ikke vilde kunne afhændes til andre, hvorom Postvæsenet erklærede, at der dér vilde være tilstrækkelig Plads til Postgirokontoret i 10 Aar; dette Lokale kunde lejes paa forholdsvis tilfredsstillende Vilkaar, og man vilde kunne rykke ind dér meget hurtigere, end man kunde rykke ind i den gamle Mønt. Dertil kom, at Generalpostdirektøren udtalte, at der i den gamle Møntbygning vilde være Plads i en 5—10 Aar. Der var derfor ikke noget at betænke sig paa, naar Valget stod mellem at leje et Lokale for 10 Aar eller at ofre betydelige Summer paa Ombygning paa et Sted, hvor selve Generalpostdirektøren udtalte, at der kun vilde være Plads en 5—10 Aar.

Jeg beklager den Retning, Sagen nu

har taget, saa meget mere som jeg havde Følelsen af, at der oprindelig i Finansudvalget var Stemning hos tre Partier for at gaa den Vej, vi fra vor Side ønskede. Imidlertid skete der pludselig en Kovending, og vi kom til at staa alene, delvis bagefter støttede af det radikale Parti. Men rent politisk set kan vi fra vor Side være vel tilfredse med den Vending, Sagen har taget ved Debatten her i Dag, for vi har hele Tiden været imod den Vej, man er gaaet ved Flertalsbeslutningen i Finansudvalget.

Jeg vil gerne til den højtærede Undervisningsminister vedrørende Sagen om Viborg Bispebolig sige, at jeg giver den højtærede Minister Ret i, at man selvfølgelig ikke skal tage alt for drastiske Skridt overfor en forholdsvis mindre Overskridelse, og jeg erkender med Glæde, at den højtærede Minister i Realiteten var ganske enig i de Udtalelser, jeg kom med ikke alene som Ordfører for Finansudvalget, men — det føler jeg mig overbevist om — med hele Finansudvalget bag mig. Den højtærede Minister sagde ganske vist, at der var kommet visse kunstneriske Momenter ind i Sagen. Men det kan vi dog ikke tage for gode Varer fra Rigsdagens og Finansudvalgets Side. Naar der er bevilget en Sum til et bestemt Byggearbejde, saa maa vedkommende Arkitekt, hvis der kommer visse kunstneriske Momenter ind i Sagen, henvende sig til det paagældende Ministerium derom, og Ministeren maa henvende sig til Finansudvalget. Hvor er Finansudvalget, og hvor er Rigsdagen ellers henne som bevilgende Myndighed overfor Overskridelser af den Art, der finder Sted Gang paa Gang? Jeg vil endda tilføje, at de Summer, der har været Tale om i Dag, dels vedrørende Graasten, dels vedrørende Viborg, er forholdsvis beskedne, men vi har Gang paa Gang været ude for ganske andre Overskridelser. Det er givet, at har man Organer, som fra Statens Side er sat til at varetage disse bestemte Opgaver, saa maa disse Organer skaffe sig respekteret de Bestemmelser, der tages, og vil vedkommende ikke med det gode rette sig efter disse Bestemmelser, saa faar de gøre det med det onde. Det er jo ikke af rancune, det er ikke for at være onde mod Arkitekterne, vi stiller os saaledes, men de maa vide deres Begrænsning. De maa vide, at de har at holde sig indenfor de bevilgede Beløb. Kan de ikke komme igennem dermed — det kan jo ske —, maa de, som sagt, gaa til Ministeren og saa maa Ministeren gaa til Finansudvalget, saaledes at de *bevilgende* Myndighed altid er underrettet om, hvor lang